

עפ"ת 41357/10/22 - יובל שואשי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 41357-10-22 שואשי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51123877782

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעוררת יובל שואשי ע"י ב"כ עוה"ד טוביה משה
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שיר מטורי
משיבה

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת מ' כהן) בהמש 4045-07-22 מיום 3.10.22 לפיה נדחתה בקשת המערערת מיום 13.7.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בעת נהיגה ברכב ביום 23.9.21, שנמסרה לגביה הודעת תשלום קנס בסך של 1000 ₪. המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט חל ביום 22.12.21.

המערערת טענה באמצעות בא כוחה, כי לאחר שקיבלה את הדוח התכוונה להגיש בקשה להישפט ולפנות לקבלת ייעוץ משפטי, נוכח כפירתה בעבירה; הדוח הונח על ידי בבית הוריה בו לא התגוררה כבר באותם ימים, בשל נישואיה זה מקרוב, והיא היתה טרודה בעניינים למיניהם. בינתיים, כך מסרה, נלקח הדוח על ידי אמה במטרה לשלם את הקנס, אולם העניין ככל הנראה השתכח; לאחר זמן הגיעה דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות שנשלחה ביום 24.12.21, וביום 7.3.22 שולם הקנס בצירוף תוספת פיגור, על ידי האם בלא לידע את המערערת. לדברי המערערת נודע לה אודות תשלום הקנס רק לאחר שהתקבלה הודעה שנשלחה מרשות הרישוי ביום 2.4.22 על פסילת רישיונה למשך 3 חדשים בגין צבירת נקודות המתייחסות לעבירה דנא, וכן ל- 4 עבירות נוספות ביניהן שתיים דומות.

נוכח נסיבות אלה נטען, כי קיימת סיבה מוצדקת לאיחור בהגשת הבקשה, הנעוץ ב"מחדלה" של אמה שהביא לאי הגשת הבקשה במועד. בנוסף נטען כי ייגרם למערערת עיוות דין נוכח הרשעתה בעבירה בה היא כופרת, בלא מתן אפשרות להשמיע טענותיה בבית המשפט.

בהחלטת בית המשפט נקבע כי הבקשה הוגשה ב"איחור רב" נוכח כך שהדוח נמסר לידי המערערת ביום 23.9.21, וכי הטענה כי הקנס שולם על ידי אחר אינה מהווה עילה למתן הארכת מועד להישפט.

בהודעת הערעור חזר ב"כ המערערת על הטענות שעלו בבקשה בבית משפט קמא; נטען כי המערערת, סטודנטית "נורמטיבית" אשר היתה טרודה מאד בתקופה הרלוונטית בסידורים על רקע חתונתה. תשלום הקנס "נכפה" עליה בשל התנהלות אמה, וכי בנסיבות אלה מתקיימים "נימוקים מיוחדים" למתן הארכת מועד, ואין לראות בתשלום הקנס משום "הודאה" במובנו של החוק, ויש ליתן למערערת יומה בבית המשפט לצורך שמירה על הוגנות ההליך, משהיא כופרת

בביצוע העבירה.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

המערערת הייתה מודעת מטבע הדברים לעבירה שיוחסה לה, והודעת תשלום הקנס נמסרה לידיה במעמד ביצוע העבירה. על פי הוראת סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב-1982 ניתן לשלם את הקנס תוך פרק זמן של 90 יום, או להודיע תוך פרק זמן זה על רצון להישפט, ומדובר בתקופת זמן לא מבוטלת שתכליתה גם בשמירה על סופיות ההליכים. יש להניח כי המערערת היתה טרודה בענייניה האישיים, אולם אין לראות בנסיבות אלה, כאשר קיומו של הדוח נשתכח ממנה, "נימוקים מיוחדים" במובנו של סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, המצדיקים הגשת בקשה להישפט באיחור, ויצוין כי חלפו כ-10 חדשים בין מועד ביצוע העבירה ועד הגשת הבקשה להארכת מועד.

על האמור יש להוסיף את תשלום הקנס שיש לראותו על פי החזקה שבסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, כהודאה המשכללת הרשעה ונשיאה בעונש, ולעובדה כי הקנס שולם במקרה זה, כנטען, בידי אחר, אין נפקות מיוחדת נוכח מודעותה של המערערת לקיום הדוח (רעפ 2937/17 **גיל פלדמן נ' מדינת ישראל** (2.4.17)). תשלום הקנס מציב בפני המערערת משוכה גבוהה נוספת להוכיח קיומם של נימוקים מיוחדים להארכת מועד, ונראה כי אלה לא מתקיימים בעניינה.

מפירוט נסיבות המקרה על ידי השוטר שהגיש את הדוח, עולה כי המערערת החזיקה בטלפון הנייד "**בידה הימנית צמוד לפה כשכבל משתרך מהטלפון מטה**", עוד פורט קשר העין בין השוטר למערערת. המערערת הכחישה באותו מעמד כי נגעה בטלפון, וטענה כי הטלפון היה "על הרגל", ואולם לא התרשמתי כי קיים לחשש לעיוות דין נוכח התיאור המפורט בדוח מחד, והכפירה הכללית מאידך.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

המזכירות תעביר את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ג, 31 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.